

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 153/2016
10.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.Ј., због продуженог кривичног дела превара у помагању из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. и члана 35. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Ј., адвоката З.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 73/15 од 21.04.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 489/15 од 22.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 73/15 од 21.04.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 489/15 од 22.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 73/15 од 21.04.2015. године, окривљени Г.Ј., је поред осталих, оглашен кривим због продуженог кривичног дела превара у помагању из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. и члана 35. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци и новчану казну у износу од 400.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да ће се новчана казна уколико је окривљени не плати у наведеном року заменити казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара одредити један дан казне затвора. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени М.П.1, В.Д., К.Ђ., М.П.2, Р.С., ДОО „П.“ из Н.С., СЗГР „Т. Г.“ из А. и ДОО „И. П.“, из С. су са својим имовинскоправним захтевима упућени на парнични поступак. На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен од дужности накнаде трошкова кривичног поступка те је одлучено да исти падају на терет буџетских средстава као и плаћање паушалног износа.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 489/15 од 22.09.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених Д.Т. и Г.Ј. и жалба окривљеног Д.Т. лично, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Г.Ј., адвокат З.Ј., због повреде Закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане правноснажне пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело, да окривљеног и његовог браниоца обавести о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП, те одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП, одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног Г.Ј. у захтеву за заштиту законитости наводи да је у изреци првостепене пресуде, између осталог, означен и навод „те да неће испунити обавезе из уговора“ јер је Предузеће „Х.-ДОО када им је блокиран рачун“, што је према ставу браниоца неразумљиво, и због чега је нејасно од каквог је значаја овај навод за постојање кривичног дела и кривице окривљеног, коју дилему није отклонио ни другостепени суд.

Изнетим наводима, по оцени овога суда, бранилац окривљеног указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Према наводима захтева бранилаца окривљеног, изрека првостепене пресуде садржи још један како формалноправни тако и материјалноправни недостатак, који се огледа у томе што је окривљени осуђен на новчану казну у износу од 400.000,00 динара, при чему је у изреци првостепене пресуде одређено да ће се ова казна, уколико је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара, одредити један дан казне затвора, али је изостављен навод да у случају замене новчане казне казном затвора, казна затвора не може бити дужа од шест месеци у смислу члана 51. став 2. КЗ.

Врховни касациони суд налази да се и у овом делу изнетим наводима указује да је изрека побијане првостепене пресуде неразумљива у погледу начина извршења новчане казне у случају да је окривљени не плати у одређеном року, што такође представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да су нижестепени судови погрешним тумачењем одредби уговора о пословно-техничкој сарадњи закљученог дана 07.07.2010. године између ДОО „Х.“ и М. радње „Ј.“, закључили да окривљени није имао право продаје локала и станова оштећеним купцима, јер је чланом 4. наведеног уговора уговорено право купца, односно ПР „Ј.“ да располаже становима и локалима из тачке 2. тог уговора, те да наплати купопродајну цену од купаца, при чему се, према наводима захтева, нижестепени судови нису осврнули на постојање два анекса основног уговора од 07.07. и

09.08.2010. године, којима је уговорено право ПР „Ј.“ да прода 12 станова у пословно стамбеној згради која се гради на парцели 5811 КО Н.С., као и обавезе ове радње да предметне станове исплати Предузећу „Х.“, извођењем грађевинских радова и испоруком грађевинског материјала преко другог правног лица, која права и обавезе уговорних страна првостепени и другостепени суд нису правилно оценили.

Како је металопластичарска радња ПР „Ј.“, чији је заступник био окривљени Г.Ј., имала уговорно право да прода 12 спорних станова, прецизно опредељених у анексу основног уговора са чим је био сагласан и Д.Т. као директор инвеститора ДОО „Х.“, те да је сваком купцу – оштећеном пре закључења уговора о купопродаји спорних станова дат на увид и предочен уговор о пословно техничкој сарадњи од 07.07.2010. године, са анексима, на основу којих је сваки купац могао да закључи да је металопластичарска радња „Ј.“ ванкњижни власник стана, који је био предмет продаје и да ће им станове у посед предати инвеститор, према ставу браниоца, код окривљеног није постојала преварна намера нити је окривљени оштећене довео у заблуду у погледу постојања свог права располагања на предметним становима.

Да код окривљеног Г.Ј. није постојала преварна намера односно да окривљени није поступао у намери да другом прибави противправну имовинску корист или да оштећенима нанесе штету, према наводима захтева, указује исказ сведока Б.П., затим налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке из кога произлази да је вредност испорученог грађевинског материјала од стране ПР „Ј.“ знатно већа од износа који је добијен продајом 12 спорних станова као и чињеница да је ПР „Ј.“ на основу наведених правних послова, стекла ванкњижно власништво на предметним становима и истима је могла располагати без икаквог ограничења, па и након отварања стечаја према инвеститору ДОО „Х.“, због чега није било законских услова да се окривљени огласи кривим због продуженог кривичног дела преваре у помагању из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. и члана 35. КЗ.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се, полазећи од чињеница да је окривљени уплатио потребна новчана средства за план реорганизације ДОО „Х.“ и да је након отварања стечаја према овом привредном друштву наставио са извођењем грађевинских радова у спорној згради и испоруком грађевинских материјала, не схватајући да предају станова у посед може извршити само инвеститор ДОО „Х.“ у стечају, може закључити да је окривљени на основу наведених околности сматрао да је његово поступање дозвољено и да је стога дело учињено у неотклоњивој стварној заблуди у смислу члана 28. став 1. КЗ.

Поред тога бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да окривљени Г.Ј. није знао нити је могао знати да је његово дело забрањено, с обзиром на то да је у потпуности и благовремено извршавао своје уговорне обавезе те стога није ни био дужан да се интересује да ли је отворен стечајни поступак у односу на инвеститора, као и да је наставио са извршавањем својих уговорних обавеза и након отварања стечаја према ДОО „Х.“ те да је поступао у неотклоњивој правној заблуди у смислу члана 29. став 1. КЗ, због чега налази да дело окривљеног није продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. и члана 35. КЗ за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка износи своје чињеничне закључке везано за постојање субјективних обележја предметног кривичног дела, који закључци су другачије од оних утврђених у побијаним пресудама, при чему из истих даје сопствено виђење критичног догађаја различито од оног описаног у изреци побијане првостепене пресуде, чиме бранилац окривљеног у суштини оспорава оцену изведених доказа и чињенично стање утврђено у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац чија су права ограничена правима која окривљени има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Г.Ј. оценио недозвољеним.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.